

[Inger Stilling Pedersen]

der interesserede dem. Men jeg finder, det er rigtigt, og jeg synes, at fru Ebba Strange havde et vældig godt indlæg, som der var mange rigtige ting i.

Jeg tror også, at vi skal se mere på, om vi i vores skole favoriserer det boglige. Jeg mener, at vi skal være på vagt over for det, for vi har en tendens til at gøre alle fag finere ved at putte så meget bogligt ind i dem som overhovedet muligt. Vi skal virkelig satse på tilbud til de store elever i skolen. Vi havde en debat her for nylig, rejst af en elev, der ikke syntes, der rigtig var mening i det 10. skoleår. Det er et velkendt fænomen, at der sidder mange elever, for hvem det hele er uden mening. Vi skal nok tage det meget mere alvorligt og ikke bare sige, at det er elevernes skyld, men også se på, om vi har grebet det rigtigt an, om vi har fundet den rigtige kombination mellem det boglige og det praktiske, om vi tilgodeser den enkeltes evner og muligheder. Det gælder såvel den bedst begavede som den dårligst begavede.

Jo, der er nok at tage fat på, og det har denne debat også vist. Vi ved, at der tit opstår problemer med børn af enlige mødre og i øvrigt også med skiftende forældre. Jeg tror, vi må have råd til at sikre, at også disse børn får gode, trygge kår. Vi siger altid: ja men hun er enlig, så hun skal arbejde ude hele dagen. Det er et spørgsmål, om hun skal det, når man ved, at når barnet kommer fra skole, så er der problemer, barnet har måske skulket, men der er ikke rigtig noget at gøre, for arbejdet kommer jo først. Jeg mener, at vi bør gøre noget for at løse disse problemer, og det gøres ved at hjælpe familien samlet.

Forebyggelse er et ord, som jeg har prøvet at understrege, og jeg er glad for, at det er noget, der er taget op, for det er væsentligt, at vi forebygger. Det gamle ord om, at det er bedre at forebygge end at helbrede, er meget væsentligt her.

Jeg vil også komme med nogle bemærkninger til VS' ordfører. Jeg er ikke helt klar over, hvilken konference det er, vi er blevet indbudt til. Vi får mange indbydelser, men vi er kun 6 medlemmer i gruppen, og vi kan fysisk kun være ét sted ad gangen, så vi må nødvendigvis lade indbydelser gå videre til f. eks. vores parti, og jeg ved ikke, hvem der eventuelt måtte have fået denne indbydelse. Når VS ikke deltager i møder, hvor jeg er, så tror jeg ikke, at det er på grund af manglen-

de interesse, men fordi de også er så få, at det kan være meget svært at være alle steder.

Vi har ikke rejst denne debat, fordi det nu var lige op over. Vi har rejst den, fordi der er megen debat om tiltalefrafald, og fordi vi meget vel kan komme ind i en situation, hvor man vil forlange, at vi skal til at straffe disse unge meget hårdt. Jeg tror ikke på, at det er den vej, vi skal gå. Vi har gerne villet være med til at pege på, at det er nødvendigt, at vi hjælper unge, at vi får dem ud af kriminalitet og ikke dybere ind i kriminalitet. Vi mener, vi må sætte alle kræfter ind på det, og jeg synes, det har været en særdeles positiv debat.

Knud Lind (FP):

Når man ser ud over folketinget her, så ved man med det samme, at der er en meget stor interesse for debatten angående de unges kriminalitet. Der er ikke mange på pladserne, og man må så gå ud fra, at der er en hel del udvalgmøder, for det kan da ikke være sådan, at de ikke ønsker at høre om dette problem. Når man så ser op på presseløgen, må man også undre sig lidt, den er tom – ja, der er en enkelt, der endnu holder stand, resten sidder formentlig nede og kæver bajere i sig.

Hr. Hagen Hagensen nævnte noget om, at det mest var unge mænd, der var kriminelle, og kristeligt folkeparti taler meget om de ti bud osv. Til kristeligt folkeparti vil jeg sige: mennesket er altså blot et af naturens tilfældige luner, vi er en naturlig del af Jordens øvrige liv. Som alle andre levende væsener har mennesket altså en overlevelsestrang, som nemt bliver overført til en positiv besiddertrang og virkelyst. Samfundet hæmmer individets virkelyst, for ellers kan samfundet ikke overleve eller eksistere, og derfor laver man love – men flere love giver altså mindre virkelyst og mindre spillerum for det enkelte menneske.

Man taler om, at de unge mennesker skulle være blevet dårligere, meget dårligere i vores tid. Jeg erindrer en motorcykelklub i Køge, som havde lidt besværligheder, og som holdt til på en restauration. En dag fik jeg fat i dem og sagde: I må have et andet sted, hvor I ligesom kan virke på jeres præmisser. Disse mennesker – de var mellem 18 og 25 år – ønskede ikke at virke med nogen pædagogisk overhovedet, de ønskede at virke på de-